

Ms 3/11 ad 7b

Breže, 7. VI. 1915.

Blagorodni gospod profesor:

Upam, da Vas ne nadlegujem s svojim pismom.

Balkraja sem mislil, ker so tako splošno govorili, da ostanevemo vsi enoletniki samo v šaržensoli in da odidemo takoj po tem h kompanijam, a so nas vendar spravili v Friesdakh v rezervno ofiirsko šolo. Prišlo nas je naval 300, večina letnik 1896. Po 14 dnevih so jih poslali proč krog 60. Pa jih je bilo še toliko, da so naredili sedaj, ko so odšli starejši, iz nas dve kompaniji. Sedaj so prišli še starejši v začetku junija; al jih je fajn gledati: veli možki obrari, očala, polne brade, deloma že posivele, pleše, pa se obračajo s puščkami na vežbališču kot bi se igrali. Ali pri menaži jih je lešno gledati: v napol splahujeno skodelo dobi tisto prazno juho, v pokrov prikuho in nese tako opuzno stran in

išče, kam bi bilo najlepše sestiti, in ko išče, se
ves pokablja s prikruho in kolne. Seveda je to
lahko umljivo: možje so imeli službe že, so
prišli opoldne domov in so seli za pogr-
njeno mizo brez vseh situosti. Pa počasi se
bodo najbrž že privadili. Mogoče ~~ta~~ ni
prav, ampak vendar se xdi to nam mlaj-
šim kakor neko zadrževanje: kakaj bi se
moralo žrtvovati ravno samo mi, mi, ki
še nismo živeli življenja, ki smo imeli
navezana srca na bodočnost, pa so nam
jo ukrali, oni pa so ta čas že preživeli, že
so užili vse kar prinese življenje, sladkost
in toplotnost, s tega stališča gleda med nami

Kako živimo drugače, si morete mis-
liti, gospod profesor? Dobro ni. Lepo tudi ne.
Živimo pa. Štrapanji in pomaranjkanje je
grozno in bije človeka do malodušnosti.
Glušča pa je negotovost, ki bega med na-
mi: mislim: deset mesecev imam še in
odslužim leto in bo konec vsega tega
kopljenja in se vrnem domov na Dolenj-
sko, začetkom pomladi bo, pa osta-
nem doma vse pomlad, preživim v
svobodi še enkrat vse življenje od prvih
vijolic preko cvetja, plojenja, zorenja in

dozorenja, ko pospravijo plodove pod streho,
porečem odijo in odidem z veselim srcem
od doma v moj pravi dom. — — Hund,
was gaffen sie da wie ein Fohol! Zivilbagage,
Hosenscheißer, marsch! Hunde!"

Ja, saj res, vojska je na vseh straneh
meta in moja misel je farta morgana
iz krajev onstran morja. Morje žre miljo-
ne. Hajdi, tovariši, mi gremo nanj.

Stanujemo vsepovsod: v hlevih, na
podlih, skečnjih, po hišah, v podstrešjih,
v vsaki luknji v Friesachu; nekaj nas
je zunaj mesta na starem gradu
Geizersberg; sicer je čedno stanovanje,
pa je neprilčno, ker moramo četrt
ure daleč nositi vodo in vstajamo
ki četrt ure prej kot sicer. Urbaji so tod
lepi in zanimivi, če bi jih ne gledal
s konistrom na plečih. Pa konji in psi
so tudi lepi, ljube je pa so tako čudni.
Mogoče je samo izmeček in ostanelek.

Če bo šlo, kakor mislimo, ostanemo
tu do konca julija in takrat odide-
rno vsak k svoji kompaniji. Tega
že komaj čakamo sveda in vendar

nas to še ne more pomiriti. Tiver pa
človek polagoma kar otopeva. Med ofi-
cirji se čuje, da se pripravljajo na
Ruskem za mir.

Spominja se Vas in Vas udarno
pozdravlja

Jeverbar

Činj. = Triv. = Baon
3. Komp., 17. J. R.

Oprostite, prosim, da pišem na voj-
nem papirju.